

13.Sklizníku, 411 3V
Mezicestí, Vysoká skála

Můj drahý Koniingu,

prosím omluv mé pramálo úhledné písmo, ale již mi nezbyvá mnoho života. Mohu proto podrobně odpovědět jen na jednu část tvého dopisu, a to na tu, jež se týká se Baliasira, který je navzdory tomu, co jsi slyšel, velmi skutečný. Kdyby byl jen výplodem hrobníkovy představivosti, nevyprchával by teď ze mě při psaní těchto řádků život.

Paní Alžběta poslala pro léčitele, ale vím, že nedorazí včas. Chci ti jen vysvětlit, co se stalo, a pak již budou všechny mé závazky na tomto světě splněny. Výhodou mého stavu je to, že musím být stručný, takže se protentokrát budu muset vzdát květnatého popisu lidí a míst. Víím, že to přinejmenším oceníš.

Všechno to začalo, když jsem dorazil do Mezicestí, kde jsem byl díky známostem, které má paní Chřástalová u dvora, záhy seznámen se samotným Baliasirem. Musel jsem postupovat opatrně, jelikož jsem mu nechtěl odhalit naše plány ohledně Azuřiny hvězdy. Předpokládal jsem, že se artefakt nalézá v jeho vlastnictví, že mu jej jeho služebník Hadwaf Neitwyr předal. Baliasirova pozice u dvora královny Elysany byla spíše ozdobného charakteru a podobně na tom byli i ostatní dvořané. Neměl jsem proto problém se nějak odlišit, když se řeč stočila na školu mysticismu. Většina příživníků v paláci sice uměla na téma magických umění mluvit velmi výřečně, ale zdálo se, že jedině já a on máme hlubší znalosti tohoto umění.

Mnoho šlechticů a dobrodruhů, kteří nepatří mezi mágy, se často naučí pár užitečných kouzel ze škol obnovy a ničení. Baliasirovi jsem však po pravdě řekl, že to není můj případ (ach, jak bych si teď přál umět aspoň pár léčivých kouzel ze školy obnovy) a že jsem si místo toho vypěstoval jisté dovednosti ve škole mysticismu. Jistě, psíjik ze mě nebude, ale telekinezi, hesla či odrážení kouzel jako amatér zvládám. Odpověděl mi lichotkou, a tak jsem mohl nakousnout další téma týkající se mysticismu, a to svazování duší.

Řekl jsem Baliasirovi, že toto kouzlo sice neumím, ale že mě velmi zajímá. A takhle postupně a nenásilně jsem rozhovor dovedl až k Azuřině hvězdě, nekonečné studně duší.

Musel jsem hodně potlačovat své vzrušení, když se ke mně naklonil a zašeptal: "Pokud tě to zajímá, přijď zítra v noci ke Klythské mohyle západně od města."

V noci jsem nezamhouřil oka. Hlavou se mi neustále honilo jen to, jak od něj Hvězdu získám, až mi ji ukáže. Stále jsem toho o Baliasirovi moc nevěděl, neznal jsem jeho minulost ani schopnosti, ale příležitost to byla až příliš velká, abych si ji nechal proklouznout mezi prsty. A v hloubi duše jsem také doufal, že dorazíš, zvláště když jsi tím vyhrožoval ve svém předchozím dopise. Měl bych tak tělesně zdatného druha, který by mi v mém dobrodružství pomohl.

Slábnu při psaní čím dál víc, a proto musím přejít k základním faktům. Následující noc jsem se vydal do krypty a Baliasir mě provedl jejím bludištěm až ke schránce, kde měl uloženou Hvězdu. Bavili jsme se spolu celkem bezstarostně a já si vzpomněl na tvá slova, neboť to byl ten nejvhodnější okamžik pro napadení ze zálohy. Sebral jsem Hvězdu a vytáhl meč s rychlostí, která se mi zdála oslnivá.

Otočil se ke mně a já si najednou připadal jako hlemýžď. V mžiku se proměnil do své pravé podoby, a nebyl to člověk ani mer, ale daedra. Obrovský daedrický pán, který mi vyrval Hvězdu z ruky a vysmál se mému meči, jenž zazvonil o jeho neproniknutelnou kůži.

Věděl jsem, že je po mně, a začal jsem utíkat k chodbě. Projel mnou modrý záblesk energie, který vyletěl z Baliasirových pařátů. V tu chvíli se mě dotkla smrt. Mohl mě zasáhnout tisícem kouzel, ale vybral si právě tohle jedině, které mě srazilo k zemi, abych trpěl a slyšel jeho smích. Alespoň to potěšení jsem mu však nedopřál.

Po zásahu již nemělo smysl sesílat mystické protikouzlo, které by rozptýlilo magii nebo ji odrazilo či pohltilo. Ale stále jsem se mohl pomocí kouzla, jemuž mystikové říkají 'návrat', teleportovat na jakékoliv místo, kde jsem předtím umístil svou duševní kotvu. Přiznám se, že jsem v té chvíli vůbec nevěděl, kde to bylo. Možná v Borianu po příjezdu do Iliacké zátoky nebo někde v Kambrii či v Ponuré Polnosti, kde jsem se setkal s hrobníkem, nebo u mé hostitelky v Mezicestí.

Modlil jsem se, aby to nebylo až někde v Morrowindu, neboť při cestování na tak velké vzdálenosti může člověk snadno skončit někde v dimenzích. Ale i přesto jsem to risknul, Baliasirovou hračkou jsem totiž být nechtěl.

Seslal jsem kouzlo a objevil se na prahu paláce paní Alžběty. Být daleko od krypty a od daedry byla úleva, ale doufal jsem, že jsem byl natolik chytrý, abych kouzlo seslal u některého cechu mágů nebo chrámu, kde bych mohl najít léčitele. Byl jsem příliš slabý, abych někam chodil, a tak jsem zaklepal na dveře a nechal se odnést dovnitř, kde teď sepisuji tento dopis a ležím v posteli.

V okamžiku, kdy píši tyto řádky, za mnou přišla má drahá přítelkyně paní Alžběta Chřástalová a se slzami a zoufalstvím v očích mi sdělila, že léčitel dorazí už během několika minut. Ale já zmřu dřív, než se sem dostane. Vm, ž to jsou m pslední lova. Drhý přítli, npřiblžuj se k tmtu prokltmu místu.

Tvj přítl,

Charwick

Skryrim.4fan.cz